

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 15. září 2014, v trestní věci obžalovaných **MUDr. Kateřiny A b s o l o n o v é**, nar. [REDAKCE] **Ing. Pavla B e r n á t a**, nar. [REDAKCE] **Ing. Ondřeje Č e r v i n k y**, nar. [REDAKCE] **Michaela D u f k a**, nar. [REDAKCE] **Ing. Františka H r u š i**, nar. [REDAKCE] **MUDr. Jiřího J a n a t y**, nar. [REDAKCE] **Naděždy J a r o š o v é**, nar. [REDAKCE] **Ctibora J e c h a**, nar. [REDAKCE] **Naděždy J o s í f k o v é**, nar. [REDAKCE] **Jany K a š p a r o v é**, nar. [REDAKCE] **Ing. Jiřího K i t t n e r a**, nar. [REDAKCE] **Bc. Zuzany K o c u m o v é**, nar. [REDAKCE] **Hany K o n š e l o v é**, nar. [REDAKCE] **Ing. Jaroslava M o r á v k a**, nar. [REDAKCE] **Mgr. Květoslavy M o r á v k o v é**, nar. [REDAKCE] **Ing. Petra O l y š a r a**, nar. [REDAKCE] **Ing. Ivo P a l o u š e**, nar. [REDAKCE] **Ing. Jána P i ň k o**, nar. [REDAKCE] **Martina S e p p a**, nar. [REDAKCE] **MUDr. Vladimíra Šámala**, nar. [REDAKCE] **Milana S í r a**, nar. [REDAKCE] **Jana V e v e r k y**, nar. [REDAKCE] a **Ing. Vladimíra V o j t í š k a**, nar. [REDAKCE] o odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci, proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 7. února 2014, č.j. 3T 32/2011 – 2164, **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. b/ tr. řádu **se** napadený rozsudek **z r u š u j e** a podle § 259 odst. 1 tr. řádu **se věc v r a c í** soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 7.2.2014, č.j. 3T 32/2011 – 2164, byli obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby pro skutek, že v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterým je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich osobního názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybněné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a byl novelizován až v roce 2010, a to vše aniž by znali obvyklou cenu pozemků a aniž by si

opatřili další podklady k jejímu určení, následně jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi Karlem a Libuší V. [redacted] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele V. [redacted] za kupní cenu ve výši 1,499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků mohla činit v době převodu 1.500,- Kč/m², a městu Liberec tak převodem za obvyklou cenu v intencích § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohlo dosáhnout výtěžku ve výši 5,016.000,- Kč, vše ke škodě města Liberec, čímž měli spáchat trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci v zákonné lhůtě odvolání v neprospěch obžalovaných. V odůvodnění odvolání státní zástupkyně konstatuje, že soud po provedeném dokazování ve vztahu k případnému následku v podobě škody na cizím majetku nedovodil u obžalovaných zavinění v intencích vědomé nedbalosti, a proto nemohl uzavřít, že se obžalovaní dopustili trestného činu. Soud v první řadě ve věci zkoumal, zda obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili jím zákonem uloženou důležitou povinnost opatrovat, či spravovat cizí majetek a dospěl k závěru, že z proběhnuvší diskuze k dané majetkoprávní operaci obžalovaní mohli a měli vědět, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit, či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali na to, že následek nenastane. Soud tak na jejich straně stran porušení povinností dovodil shodně jako žalobce vědomou nedbalost v intencích § 5 písm. a) tr. zákona. Soud dále ve věci zkoumal, zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody. Přitom shledal, že obvinění neměli zvláštní odborné předpoklady pro posouzení adekvátnosti navrhované ceny pozemků, spoléhali se na správnost předkládaného návrhu, návrh byl předložen oprávněným odborem, byl schválen radou města, byli konfrontováni toliko s nepodloženými pochybnostmi dvou opozičních zastupitelů stran výše navrhované ceny za prodej pozemků. Nebyly tedy způsobilí posoudit, zda jejich jednání, tedy hlasování v Zastupitelstvu města Liberec k předmětné majetkoprávní operaci je způsobilé na straně Města Liberec v jeho majetkové sféře, která jim byla svěřena zákonem do opatrování, způsobit škodu a v případě, že ano, tak v jaké výši. Soud tedy dospěl k závěru, že obžalovaní nevěděli, že svým jednáním mohou způsobit Městu Liberec značnou škodu, a to jen s ohledem na připomínky dvou opozičních zastupitelů, že navrhovaná cena se jim zdá příliš nízká. Obžalovaní však byli v pozicích zastupitelů Města Liberec, kteří mohli požadovat doplnění materiálů o podklady osvědčující cenu obvyklou v místě a čase a zdůvodnění rozdílu mezi navrhovanou prodejní cenou a cenou obvyklou, a s ohledem na své povinnosti vyvěrající ze zákona o obcích tak učinit nejen mohli, ale i měli. Soud proto na straně obžalovaných dovodil zavinění k následku, tedy ke způsobení škody toliko ve formě nevědomé nedbalosti v intencích § 5 písm. b) tr. zákona, nikoli ve formě nedbalosti vědomé. Soud v řízení dospěl k závěru, že obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili jím zákonem uloženou důležitou povinnost opatrovat, či spravovat, neboť věděli, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit, či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali na to, že následek nenastane. Soud sice výslovně neuvádí, jakou zákonem uloženou důležitou povinnost má konkrétně na mysli, ale ze znění předchozí věty (navržená cena nebude cenou obvyklou) lze dovodit, že se jedná o povinnost

uloženou § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích. Z neznámého důvodu však citaci tohoto ustanovení vypustil z popisu skutku. Jestliže obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili povinnost definovanou tak, že při úplatném převodu majetku se cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nutně to znamená, že si také museli být vědomi možnosti způsobení škody. Pokud soud dále ve věci zkoumal, zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody, je zřejmé, že má za prokázané, že obžalovaní svým jednáním takovou škodu způsobili. Jinými slovy, soud má za prokázané, že si všichni obžalovaní byli vědomi povinností uložených jim v souvislosti s nakládáním s majetkem města, jmenovitě povinnosti upravené § 39 odst. 2 Zákona o obcích, z vědomé nedbalosti tuto povinnost porušili, na majetku města způsobili škodu převyšující 500.000,-- Kč, avšak v době rozhodování nevěděli, jak velkou škodu mohou způsobit. Závěry ohledně zavinění ve formě vědomé nedbalosti, a to i ve vztahu k možnosti způsobené značné škody, vycházejí nejen z obsahu diskuze, která hlasování předcházela, ale i z úrovně předložených podkladů a dalších okolností předložení návrhu. Bylo prokázano, že obžalovaní věděli, že svým jednáním mohou porušit zákonem jim uloženou důležitou povinnost, konkrétně povinnost stanovenou § 39 odst. 2 zákona o obcích. Jestliže věděli, že mohou tuto povinnost porušit, pak nutně také věděli, že mohou způsobit škodu. Ze znění § 39 odst. 2 zákona o obcích musí být každému zřejmé, že smyslem tohoto ustanovení je ochrana majetku obce před jeho zcizováním, za nikoli odpovídající protihodnotu. To, že v případě prodeje za cenu nižší vznikne obci škoda, je pak logickým důsledkem porušení této povinnosti. Obžalovaní nespíš nevěděli, jaká je obvyklá cena pozemků a jak vysokou škodu přesně svým jednáním způsobí. Obžaloba to koneckonců ani netvrdila. V případě, že by tomu tak bylo, nebyli by stíháni pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a tr. zákona, ale podle § 255 tr. zákona. Pokud by totiž věděli, že obvyklá cena pozemků činí celkem 5.016.000,-- Kč, přesto by schválili jejich prodej za 1.499.575,-- Kč, spáchali by tento trestný čin již úmyslně. Pokud soud konstatuje, že „kdyby obžalovaní skutečně věděli, že jejich jednání je způsobilé vyvolat značnou škodu v majetkové sféře Města Liberec, a přesto pro takovou majetkoprávní operaci hlasovali, pak by (...) nikdy nemohli bez přiměřených důvodů spoléhat na to, že takové ohrožení, či porušení nezpůsobí, hlasujíc pro takovou majetkoprávní operaci“ de facto tak vylučuje možnost spáchání trestného činu podle § 255a tr. zákona kýmkoli. Není pravdou, že by obžalovaní v takovém případě nemohli mít negativní vztah k případnému následku, jak presumuje koncepce nedbalostního zavinění. Je zřejmé, že podmínkou trestnosti nemůže být to, že obžalovaní přesně věděli, jakou škodu způsobí. Možnost způsobení značné škody byla zjevná a patrná z údajů, které měli obžalovaní při svém rozhodování k dispozici. Z výměr převáděných pozemků, z navržených cen za metr čtvereční a z již zmiňovaného rozdílu v obou cenách. Pokud je rozhodováno o prodeji pozemků o celkové výměře 3344 m², přičemž cena jednoho metru se pohybuje v řádech stokorun, musí být každému běžně uvažujícímu člověku zřejmé, že ke škodě ve výši 500.000,-- Kč může dojít poměrně snadno. Na takto vysoké výměře vznikne již při rozdílu ve výši necelých 150,-- Kč za metr čtvereční. V daném případě činila navržená cena za pozemek o výměře 627 m² 875,-- Kč za m² a za druhý pozemek o výměře 2717 m² 350,-- Kč za m². Rozdíl zde činil 525,-- Kč na m². Pokud by oba pozemky byly prodávány za cenu 875,-- Kč za m², byla by celková kupní cena vyšší o 1.426.425,-- Kč. Jestliže tedy obžalovaní věděli, že v případě, že navržená cena nebude cenou obvyklou, mohou porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, pak ale také věděli, že mohou způsobit škodu a z dostupných údajů o obou pozemcích také věděli, že tato škoda může být značná. Závěrem státní zástupkyně navrhuje,

aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Krajský soud z podnětu odvolání státní zástupkyně přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení předcházejícího a dospěl k závěru, že odvolání státní zástupkyně je důvodné.

Předně je třeba uvést, že danou věcí se krajský soud zabývá již podruhé. Poprvé rozhodl soud prvního stupně usnesením ze dne 19.4.2011, č.j. 3T 32/2011-1866, tak, že trestní stíhání obviněných zastavil podle § 314c odst. 1 písm. b) tr. řádu, za užití § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu, ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci stížnost, která byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.12.2011, č.j. 55To 292/2011-1888, zamítnuta podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu. Z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaných Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 19.12.2012, č.j. 5Tdo 827/2012-21, zrušil podle § 265k odst. 1 tr. řádu usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.12.2011, sp.zn. 55To 292/2011 a usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 19.4.2011, sp.zn. 3T 32/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla zrušena také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejím zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu bylo Okresnímu soudu v Liberci přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Ve svém usnesení Nejvyšší soud zaujal k časové působnosti trestních zákonů, nedbalosti a porušování povinnosti při správě cizího majetku následující stanoviska:

- I. Jestliže obvinění, jako členové zastupitelstva obce (města) rozhodli na zasedání tohoto vrcholného orgánu obce o schválení prodeje nemovitého majetku obce za podstatně nižší kupní cenu, než jaká byla v daném místě a čase dosažitelná (např. za částku ve výši asi 1.500.000 Kč, ačkoli dosažitelná cena byla asi 5.000.000 Kč), lze v tomto jednání spatřovat porušení povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku, vyplývající zejména z § 39 odst. 2 a § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Přitom význam rozhodování členů zastupitelstva obce o prodeji nemovitého majetku obce a jejich postavení odůvodňuje i úvahu o tom, že pokud shora uvedeným způsobem porušili povinnost řádně opatrovat, nebo spravovat majetek obce, jde o porušení důležité povinnosti ve smyslu § 255a odst. 1 tr. zákona, resp. § 221 odst. 1 tr. zákoníku.

Zavinění z vědomé, resp. hrubé nedbalosti (§ 5 písm. a) tr. zákona, § 16 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákoníku) by zde bylo možné dovodit u členů zastupitelstva obce mj. z toho, že na zasedání zastupitelstva obce, na němž se rozhodovalo o schválení prodeje nemovitého majetku obce, byli upozorněni jinými členy zastupitelstva obce na určité skutečnosti, z nich vyplývá možnost příliš nízké kupní ceny a které vědomě pominuli.

Trestní odpovědnosti každého z členů zastupitelstva obce, který hlasoval pro schválení nevýhodného prodeje majetku obce pak nebrání ani skutečnost, jestliže rozhodoval jako člen kolektivního orgánu obce. Ke schválení prodeje nemovitého majetku obce se totiž vyžaduje souhlas nadpoloviční většiny všech členů zastupitelstva obce (§ 87 zákona o obcích), takže všichni členové zastupitelstva představující tuto většinu, bylo-li jí dosaženo, se bezprostředně podíleli na přijetí takového rozhodnutí zastupitelstva obce, přičemž každý z nich měl stejný hlas. Proto i trestní odpovědnost za schválení a důsledky rozhodnutí přijatého zmíněnou většinou, pokud bylo učiněno v rozporu s povinností členů zastupitelstva obce, řádně spravovat majetek obce (§ 38 a násl. zákona o obcích), mohou nést všichni členové zastupitelstva obce, kteří hlasovali pro schválení určitého rozhodnutí, jímž byla způsobena škoda na majetku obce.

- II. Byl-li určitý skutek spáchán v době do 31.12.2009 a má-li být i po tomto datu posouzen jako trestný čin porušování (porušení) povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 255a odst. 1 tr. zákona, nebo § 221 odst. 1 tr. zákoníku, lze ho považovat za trestný čin jen, když soud dovodí u pachatele zavinění z vědomé nedbalosti (§ 5 písm. a) tr. zákona, § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), která má zároveň povahu hrubé nedbalosti (§ 16 odst. 2 tr. zákoníku), i když vzhledem k časové působnosti trestních zákonů (§ 16 odst. 1 tr. zákona, § 2 odst. 1 tr. zákoníku), bude nakonec skutek kvalifikován podle tr. zákona účinného do 31.12.2009 (srov. rozhodnutí č. 54/2012 Sb. rozh. tr.).

Soud prvního stupně nařídil ve věci hlavní líčení, ve kterém byly zákonným způsobem provedeny všechny potřebné důkazy. V průběhu hlavního líčení byl vyslechnut toliko obžalovaný Jan Veverka, neboť ostatní obžalovaní se hlavního líčení nezúčastnili. Byly tak v souladu s ustanovením § 207 odst. 2 tr. řádu čteny jejich výpovědi z přípravného řízení. Dále soud prvního stupně provedl listinné důkazy.

Po takto provedeném dokazování a ve světle usnesení NS sp.zn. 5Tdo 827/2012 dospěl soud prvního stupně ke správnému závěru, že všichni obžalovaní svým jednáním porušili důležitou povinnost ve smyslu ustanovení § 255a odst. 1 tr. zákona. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně přiléhavě uvádí, že z proběhnuvší diskuze k dané majetkoprávní operaci obžalovaní mohli a měli vědět, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit, či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali na to, že následek nenastane. Soud tak na jejich straně stran porušení povinnosti, dovodil shodně jako žalobce, vědomou nedbalost v intencích § 5 písm. a) tr. zákona.

Následně soud prvního stupně zkoumal, zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody. Soud prvního stupně v tomto směru dospěl k závěru, že obžalovaní nevěděli, že svým jednáním mohou způsobit Městu Liberec značnou škodu, tedy škodu převyšující částku 500.000,-- Kč, a to jen s ohledem na připomínky dvou opozičních zastupitelů, že navrhovaná cena se jim zdá příliš nízká. Obžalovaní však byli v pozicích zastupitelů Města Liberec, kteří mohli požadovat doplnění materiálů o podklady osvědčující cenu obvyklou v místě a čase a zdůvodnění rozdílu

mezi navrhovanou prodejní cenou a cenou obvyklou a s ohledem na své povinnosti vyvěrající ze zákona o obcích, tak učinit nejen mohli, ale i měli. Výše uvedené úvahy vedly soud prvního stupně k tomu, že na straně obžalovaných dovedl zavinění k následku toliko ve formě nevědomé nedbalosti, v intencích § 5 písm. b) tr. zákona, nikoli ve formě nedbalosti vědomé.

Při řešení otázky, zda na straně obžalovaných lze dovést zavinění k následku ve formě vědomé nedbalosti, je třeba nejprve znovu hodnotit, jakou povinnost obžalovaní svým jednáním porušili. V usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.12.2012, č.j. 5Tdo 827/2012-21, se k této problematice uvádí:

„Úvahy o této formě zavinění (ze souvislosti vyplývá zavinění obviněných z vědomé nedbalosti), pak bylo nutné učinit i v kontextu s tím, o čem obvinění rozhodovali a jaké postavení přitom zastávali. V daném případě totiž obvinění svým hlasováním přímo rozhodovali o schválení prodeje nemovitého majetku Města Liberce v podobě dvou pozemků. Přitom podle § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení) ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obcích), majetek obce musí být využíván účelně a hospodárně, v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku. Podle § 38 odst. 2 zákona o obcích musí být majetek obce chráněn před zničením, poškozením, odcizením, nebo zneužitím. Podle § 38 odst. 6 zákona o obcích je obec povinna chránit svůj majetek před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení. Podle § 39 odst. 2 zákona o obcích se při úplatném převodu majetku obce cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nejde-li o cenu regulovanou státem. Odchylna od ceny obvyklé musí být zdůvodněna. Význam citovaných ustanovení určených k ochraně majetku obce, která byli povinni respektovat i všichni obvinění, je pak zdůrazněna zejména dvěma skutečnostmi. Jednak záměr obce prodat, směnit, nebo darovat nemovitý majetek obce, pronajmout jej, nebo poskytnout jej jako výpůjčku musí obec zveřejnit způsobem uvedeným v § 39 odst. 1 zákona o obcích; pokud obec takto nezveřejní svůj záměr, je právní úkon od počátku neplatný. Dále je zde podstatné, že smlouva o úplatném převodu obecního majetku za cenu podstatně nižší, než je cena v místě a čase obvyklá, je bez náležitých důvodů pro tuto odchylku neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, neboť svým obsahem odporuje zákonu (§ 39 odst. 2 zákona o obcích) - viz rozhodnutí pod číslem 86/2011 Sb. rozh. obč.

Z hlediska postavení obviněných je v souvislosti s jejich zaviněním významné, že při posuzování schvalování prodeje pozemků byli všichni členy Zastupitelstva města Liberce, což je nejvyšší orgán obce, který ztělesňuje podstatu obecní samosprávy a jemuž je svěřeno rozhodování o nejdůležitějších otázkách, týkajících se obce (§ 84 a násl. zákona o obcích). Proto je také zastupitelstvu obce vyhrazeno i rozhodování o určitých majetkoprávních úkonech, které jsou výsostnou záležitostí zastupitelstva, a to mj. o nabytí a převodu nemovitých věcí podle § 85 písm. a) zákona o obcích. Žádný jiný orgán obce tedy nemůže rozhodovat o prodeji nemovitého majetku obce, takže hlasování všech obviněných, jako členů zastupitelstva obce, nebylo jen nějakým formálním schvalujícím aktem rutinní povahy, ale mělo zásadní právní význam a důsledky. Bez rozhodnutí zastupitelstva obce o schválení

prodeje pozemků, nebylo možno uzavřít kupní smlouvu, resp. i kdyby snad došlo k jejímu uzavření, byla by neplatná.“

Dále krajský soud v souvislosti s důležitou povinností poukazuje i na ustálenou judikaturu, dle které se za důležitou povinnost ve smyslu ustanovení § 255a odst. 1 tr. zákona považuje taková povinnost, jejíž porušení je s ohledem na charakter a význam povinnosti zpravidla spojeno s nebezpečím vzniku značných škod na cizím opatrovaném nebo spravovaném majetku, jestliže tedy porušením takové povinnosti může snadno dojít k uvedenému škodlivému následku na cizím majetku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.5.2007, sp.zn. 5Tdo 1510/2006). Důležitost povinnosti při opatrování, nebo správě cizího majetku ve smyslu § 255a odst. 1 tr. zákona může vyplývat i z toho, zda je plnění takové povinnosti svěřeno jedné anebo více osobám, zda jde o povinnost, jejíž porušení má pravidelně vliv na rozsah a kvalitu opatrovaného a spravovaného majetku, resp. jaký význam pro způsobení škody mělo případné porušení takové povinnosti.

V návaznosti na výše uvedené je pak třeba znovu komplexně řešit otázku, zda obžalovaní mohli předvídat následek, spočívající ve vzniku škody na majetku města Liberec, v důsledku svého pasivního postoje ve vztahu k důrazným námitkám především zastupitele Š. a jestliže bez přiměřených důvodů spoléhali na to, že k takovému následku nedojde. V této souvislosti je také třeba brát v úvahu, že materiály o zamýšleném prodeji pozemků měli zastupitelé k dispozici cca 7 dní před hlasováním a tudíž v této krátké době nebylo v silách zastupitele Š. obstarat ohledně ceny pozemků např. znalecký posudek. Z diskuze, která se před hlasováním rozvinula, je však zcela jednoznačné, že zastupitel Š. důrazně upozorňoval na nepřiměřenost ceny prodáváných pozemků.

Při hodnocení přiměřených důvodů je třeba brát na zřetel mj. i skutečnost, že prakticky žádný z obžalovaných neměl povědomost o cenách pozemků, a přesto akceptovali diametrálně výrazně se lišící ceny u dvou sousedících pozemků ležících ve stejném k.ú. Je třeba vzít v úvahu, že i bez znalosti cen nemovitostí musí být i laikovi nápadné, proč cena pozemku cca o 2000 m² většího je o 525,-- Kč za jeden m² nižší, než cena pozemku výměrou menšího. Jak uvádí soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, lze u obžalovaných presumovat určité inteligenční předpoklady, mnozí z nich dosáhli vysokoškolského vzdělání. Ke zjištění výše škody měli obžalovaní podklady. Znali výměru pozemků, znali cenu za jeden m² u každého z nich. Tudíž stačilo pouze odečítat a násobit, tedy provádět triviální matematické úkony a okamžitě je zřejmé, že škoda ve výši 500 000,-- Kč snadno vznikne.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl krajský soud k závěru, že soud prvního stupně sice provedl dokazování v potřebném rozsahu, ale neúplně hodnotil provedené důkazy, tudíž zprošťující výrok napadeného rozsudku je nepodložený a vzbuzuje důvodné pochybnosti a nelze se s ním ztotožnit. Krajský soud tudíž napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. V novém řízení je třeba, aby soud prvního stupně důsledně hodnotil důležitou povinnost, kterou obžalovaní porušili, tedy takovou povinnost, bez jejíhož porušení by nemohlo dojít k prodeji pozemků Karlu a Libuši V. tedy že se jedná o natolik významnou povinnost, se kterou je zpravidla spojeno nebezpečí vzniku značných škod na cizím opatrovaném, nebo spravovaném majetku, tudíž že porušením takovéto povinnosti

může snadno dojít k uvedenému škodlivému následku. Při novém hodnocení, zda zavinění ve formě vědomé nedbalosti, lze vztáhnout i k následku, je třeba dále vzít v potaz i skutečnosti uváděné shora odvolacím soudem, tedy že obžalovaní neměli povědomost o cenách pozemků, přesto akceptovali diametrálně se lišící ceny u pozemku p.č. 968 a p.č. 969. Měli k dispozici podklady a byli inteligenčně způsobilí z těchto podkladů zjistit, že při akceptování uvedených cen pozemků může dojít ke způsobení značné škody. Je třeba, aby v novém řízení pak soud prvního stupně znovu hodnotil všechny provedené důkazy ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a poté ve věci rozhodl.

Pro úplnost je třeba uvést, že soud prvního stupně se dopustil procesního pochybení, pokud obžalované zprostil obžaloby, avšak projednávaný skutek si oproti obžalobě upravil. Podle ustanovení § 226 tr. řádu soud zproští obžalovaného obžaloby, nikoli obžaloby upravené soudem. Soud prvního stupně vypustil např. že obžalovaní hlasovali pro prodej pozemků v majetku Města Liberce „v rozporu s § 39 odst. 2 zák.č. 128/2000 Sb. o obcích“, dále vypustil, že obžalovaní zcela „vědomě“ pominuli námitky některých členů zastupitelstva a dále provedl úpravu ve vztahu k internímu předpisu města ke stanovení cen pozemků. Takovýto postup odporuje ustanovení § 226 tr.řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci dne 15. září 2014

JUDr. Zdeňka Mitošinková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Droznová